

کنترل الکترونیکی متهمین و مجرمین

ترجمه: سید رضا احسان پور

دانشجوی دکتری حقوق جزا و جرم‌شناسی
دانشگاه آزاد واحد علوم و تحقیقات تهران

ehsanpour@gmail.com

چکیده

مفهوم کنترل الکترونیکی مجرمان، نخستین بار توسط دکتر روپرن شوارتزگبل^۱ در دهه ۶۰ میلادی بر سر زبان‌ها قرار گرفت پس از آن حدود ۲۰ سال طول کشید تا مفهوم مزبور در مقام عمل متبلور گردد. برنامه کنترل الکترونیکی مجرمان در بسیاری از نقاط دنیا عمدتاً در آمریکا، انگلستان و کانادا به منظور کاستن از میزان جمعیت کیفری زندان‌ها مورد استفاده قرار گرفت. در حال حاضر، برنامه‌های کنترل الکترونیکی در راستای اهداف کاربران خود از ابزارهایی نظیر دستگاه‌های ارسال پیام کوتاه استفاده می‌نماید. برخی از این دستگاه‌ها به ارسال پیام^۲ به مرکز پردازش اطلاعات می‌پردازند. این دستگاه از سه بخش اساسی تشکیل شده است: رایانه مرکزی^۳، دستگاه گیرنده^۴ و ابزار ارسال پیام^۵. دستگاه ارسال پیام به مچ پا یا دست محکومین نصب شده و از طریق خط تلفن، پیام‌های خاصی را به رایانه مرکزی صادر می‌نماید. به محض اینکه ارسال پیام‌های مزبور از طرف دستگاه ارسال پیام^۶ شروع و یا متوقف گردد، دستگاه گیرنده، اطلاعات مزبور را ثبت و به رایانه مرکزی انتقال می‌دهد. روش دیگر در کنترل الکترونیکی مجرمان، استفاده از سامانه برقراری ارتباط نامنظم با مجرمان می‌باشد. در این روش، رایانه مرکزی در ساعات مشخص و یا به صورت اتفاقی، با مجرم مورد نظر تماس برقرار کرده و نتیجه را به ثبت می‌رساند. در آینده نزدیک امید است که با استفاده از سامانه تعیین موقعیت جهانی، بتوان کوچکترین حرکت مجرمین را نیز زیر نظر قرار داد.

کلمات کلیدی: کنترل الکترونیکی، جرم، رایانه،

شبکه اصلاح و درمان، مراقبت، مجرم

کنترل الکترونیکی می‌تواند نسبت به شماری از متخلفین، گروه‌ها و موقعیت‌های خاص مورد استفاده قرار گیرد، به عنوان مثال می‌توان از سامانه مزبور جهت کنترل متهمینی که هنوز به اتهام آنها رسیدگی به عمل نیامده است و یا سایر کسانی که در دوره آزادی مشروط^۷ و یا دوره تعلیق مجازات^۸ قرار دارند استفاده نمود. در برخی سیستم‌های حقوقی، از کنترل الکترونیکی جهت نظارت بر نوجوانان^۹ و بزرگسالان^{۱۰} استفاده می‌شود مطالعات انجام گرفته در این رابطه اثبات کرده است که استفاده از روش مزبور نتایج مثبتی را بدنبال داشته است لکن در مقابل، این حقیقت نیز قابل توجه است که نرخ تکرار جرم^{۱۱} توسط مجرمینی که از طریق سامانه مزبور مورد کنترل قرار گرفته‌اند و سایر مجرمینی که کنترل‌های سنتی به آنها اعمال می‌شود، تقریباً برابر است.

مسائل مهمی که پیرامون کنترل الکترونیکی مطرح می‌شود عمدتاً بر چهار محور قانونی بودن کنترل الکترونیکی، تاثیر آن بر مجرم و خانواده وی، هزینه‌بردار بودن آن و پرهیز از گسترده شدن شبکه‌ای آن^{۱۲} در چرخش می‌باشد. هنگامی که برای نخستین بار، سامانه کنترل الکترونیکی مورد استفاده و ترویج قرار گرفت این نگرانی به وجود آمد که شاید سامانه مزبور منجر به نقض حقوق اساسی مجرمان گردد.

به افراد تبهکار این اجازه را می‌داد تا موقعیت مکانی وی را بدست آورده و حرکات او را زیر نظر داشته باشند. قاضی لاول، پس از آن یکی از متخصصین الکترونیک را به ساخت چنین وسیله‌ای ترغیب نمود و پس از این کار در سال ۱۹۸۳ برای نخستین بار یکی از محکومین آراء خود را به حبس در منزل بوسیله نظارت الکترونیک محکوم نمود. (Gomme, ۱۹۹۵) مسئولان ایالت فلوریدا^{۲۰} به سرعت از ابتکار جدید تمجید کردند و آن را جهت کاهش جمعیت کیفری زندان بکار گرفتند. (Nellis, ۱۹۹۱) نظارت الکترونیکی مجرمین به سرعت در ایالات متحده رو به رشد گذاشت و تا سال ۱۹۸۸، ۰۰۳۲ محکوم در ۳۲ ایالت این کشور از طریق الکترونیکی مورد نظارت قرار گرفتند. ده سال بعد، استفاده از روش مزبور کاملاً شایع گردید. در ژانویه ۱۹۹۸، بیش از ۹۵ هزار نفر تحت نظارت الکترونیک در آمریکا قرار داشتند که این میزان حدود ۴۰ برابر بیش از آمار دهه گذشته بوده است.

ابزار نظارت الکترونیک به دو گروه عمده تقسیم می‌شوند:

۱. ارسال علائم پیوسته^{۲۱}
 ۲. برقراری تماس برنامه‌ریزی شده^{۲۲}
- ارسال علائم پیوسته و یا همان سامانه فعال^{۲۳} از ۳ بخش اساسی تشکیل شده است: فرستنده پیام، گیرنده، رایانه مرکزی.

(Schmidt, ۱۹۹۸)

دستگاه فرستنده به دست یا پای مجرم متصل شده و از طریق خط تلفن در فواصل منظم، پیام‌های خاصی را به رایانه مرکزی ارسال می‌دارد. به محض اینکه ارسال پیام‌های مزبور از طرف دستگاه فرستنده شروع یا متوقف گردد، دستگاه گیرنده اطلاعات فرستاده شده را دریافت و به رایانه مرکزی ارسال می‌دارد. رایانه علائم ارسال شده را مورد تحلیل قرار داده و با برنامه تنظیم شده برای محکوم تطبیق می‌دهد و چنانچه خلافی صورت گرفته و یا فرد محکوم در ساعات معین در مکان معین حضور نداشته باشد به مامور اصلاح و درمان^{۲۴} اطلاع می‌دهد.

در روش "برقراری تماس برنامه‌ریزی شده" و یا همان سامانه غیرفعال^{۲۵}، رایانه بر اساس برنامه‌ای که به وی داده شده است به صورت اتفاقی^{۲۶} و یا در مواعید خاص^{۲۷} با فرد محکوم تماس برقرار می‌نماید و سپس گزارش تماس‌های انجام گرفته را در اختیار

آفریقای جنوبی، سوئد، هلند نیز از سامانه مزبور به نسبت‌های متفاوت استفاده می‌کنند (Dodgson & Mortimer, ۲۰۰۰)

نظارت الکترونیکی و یا همان "اتصال فرستنده به فرد" به کارکنان دادگستری اجازه می‌دهد تا چنانچه فردی ملزم به حضور در مکانی خاص و ساعتی خاص شده باشد بتوانند به سرعت تمرد و یا اطاعت از دستور قانونی مزبور را تشخیص دهند. هنگامی که یک مجرم مورد نظارت سامانه مزبور قرار می‌گیرد، فرستنده‌ای به مچ دست یا پای وی بسته می‌شود. فرستنده مزبور علائم الکترونیکی خاصی را ارسال می‌دارد و گزارش مربوط به فرد را ثبت می‌نماید.

فناوری نظارت الکترونیکی

نخستین دستگاه نظارت الکترونیکی در اواسط دهه ۶۰ میلادی مورد طراحی و

هنگامی که برای نخستین بار، سامانه کنترل الکترونیکی مورد استفاده و ترویج قرار گرفت این نگرانی به وجود آمد که شاید سامانه مزبور منجر به نقض حقوق اساسی مجرمان گردد.

هدف اصلی از طراحی سامانه مزبور کم نمودن میزان مجرمینی است که نیازمند اصلاح و درمان سنتی از طریق زندان هستند.

ساخت قرار گرفت. طراح و سازنده این دستگاه آقای روبرت شوارتزگبل، استاد روان‌شناسی دانشگاه هاروارد آمریکا بود. (Gomme, ۱۹۹۵) او گمان می‌کرد که اختراع او می‌تواند به عنوان جایگزینی کم هزینه برای حبس گردد. دستگاه ساخته شده وی ترکیبی بود از یک فرستنده به همراه یک باتری که علائمی را تا فاصله ۱/۴ مایلی ارسال می‌نمود. اگرچه طراحی و ساخت این وسیله در ۱۹۶۹ به پایان رسید لکن نخستین مورد استفاده عملی از آن تا دهه ۸۰ میلادی به طول انجامید.

در سال ۱۹۷۷، قاضی جک لاول^{۲۷} از ایالت نیومکزیکو^{۲۸} از شخصیت اصلی مجموعه داستان‌های مرد عنکبوتی^{۲۹} جهت ساخت چنین وسیله‌ای الهام گرفت. شخصیت اصلی داستان، مچ‌بندی به دست داشت که

به عنوان مثال کنترل الکترونیکی می‌تواند ناقض برابری^{۳۰} و حق بهره‌مندی از حریم خصوصی^{۳۱} گردد لکن این شبهه این‌گونه پاسخ داده شده است که فرد مجرم از حقوق برابر با سایر شهروندان شریف برخوردار نمی‌باشد و اتصاف فرد به جرم، برخی مضیقه‌ها و سلب برخی حقوق را بدنبال خواهد داشت.^{۳۲} در رابطه با تاثیر کنترل الکترونیکی بر زندگی متهم و خانواده وی، تحقیقات بسیاری بعمل آمده است. غالب تحقیقات مزبور حاکی از آن است که یکی از بزرگترین مزیت‌های استفاده از سامانه مزبور و حبس فرد در منزل شخصی خود، مستحکم تر نمودن پیوندهای خانوادگی است.

در رابطه با هزینه‌های کنترل الکترونیکی، جای بحث بسیاری وجود دارد. مسلم است که هزینه کنترل مزبور تنها کسر اندکی از هزینه نگهداری مجرم در زندان را تشکیل می‌دهد. همچنین با کنترل الکترونیکی این اجازه به مجرم داده می‌شود تا در صورت لزوم به اشتغال مبادرت نموده و مالیات بپردازد و از طرفی نیز مخارج مربوط به زندان که از طریق اخذ مالیات از مردم تحصیل می‌گردد با کاهش روبرو گردد. با این وجود چنانچه استفاده از سامانه مزبور را مختص به مجرمین دارای آزادی به قید کفالت یا وثیقه^{۳۳} ندانسته و نسبت به سایر مجرمین نیز اعمال شود، آنگاه هزینه کلی استفاده از این سامانه افزایش خواهد یافت. شواهد مستدلی وجود دارد که نظارت الکترونیک سبب گسترده شدن شبکه اصلاح مجرمین شده است. متأسفانه این نتیجه در تعارض با اهداف اولیه طراحان و سازندگان نظارت الکترونیکی می‌باشد زیرا هدف اصلی از طراحی سامانه مزبور کم نمودن میزان مجرمینی است که نیازمند اصلاح و درمان سنتی از طریق زندان هستند.

مقدمه

در اوج زمانی که جامعه جهت مصون ماندن از خطر مجرمین تحت فشار قرار داشته و از سویی نیز بودجه مربوط به اصلاح و درمان مجرمین تحت کنترل قرار دارد، می‌توان از سامانه نظارت الکترونیکی به منظور اعمال نظارت بر مجرمین در جامعه استفاده نمود. به عنوان مثال در ایالات متحده در سال ۱۹۸۷ تنها ۸۲۶ نفر در سامانه نظارت الکترونیکی سهم بودند. این تعداد در سال ۱۹۹۸ به بیش از ۹۵ هزار نفر رسید. سایر کشورها از جمله کانادا، انگلستان، استرالیا، زلاندنو، سنگاپور،

مامور ذی‌ربط قرار می‌دهد. روش برقراری تماس به شکل مزبور را از آن جهت سامانه غیرفعال خوانده‌اند که اعلام حضور فرد مجرم در خانه، تنها از طریق رایانه به عمل می‌آید. هنگامی که با محل اقامت و یا محل کار فرد تماس گرفته می‌شود، وی می‌تواند حضور خود را از طرق مختلف اعلام دارد. گاه جهت تسجیل حضور فرد در مکان معین مانند خانه یا محل کار، دستبندی مخصوص که حامل فرستنده است به دست فرد بسته می‌شود و گیرنده آن نیز به خط تلفن وصل می‌شود. در این حالت به هنگام برقراری تماس توسط رایانه، تنها چنانچه فرد در نزدیکی دستگاه گیرنده حضور داشته باشد می‌تواند حضور خود را تسجیل نماید. (Schmidt, 1998)

برخی از سامانه‌های برقراری تماس، از مطابقت صدای^{۲۸} جهت تسجیل حضور فرد استفاده می‌نمایند و سرانجام نتایج ثبت شده در رایانه با برنامه ارائه شده به آن تطبیق داده می‌شود. (NLECTC, 1999)

روش دیگر این است که فرد، دستگاه هشداردهنده^{۲۹} آبی را با خود حمل می‌نماید و هر گاه که رایانه مرکزی پیغامی داد، و شماره‌ای را اعلام نمود، وی نیز ملزم به وارد کردن آن شماره در دستگاه همراه خود می‌باشد. همچنین می‌توان زمانی که فرد تحت نظارت در مکان غیرممنوعه^{۳۰} مانند خانه، مدرسه، محل کار یا غیره حضور دارد، از دستگاه شماره‌خوان تلفن نیز^{۳۱} بهره‌مند شد.

در حال حاضر هیچ‌کدام از ابزارهای مذکور نمی‌تواند جهت ردگیری محکومین صد درصد مفید باشد. زیرا حداکثر کاربرد این وسایل تسجیل این امر است که آیا فرد تحت نظارت در اماکن خاص حضور دارد یا خیر؟ اخیراً تعدادی از شرکت‌های آمریکایی سامانه مکان‌یابی را طراحی کرده‌اند که می‌توان از آن در اقدامات اصلاحی مجرمین نیز بهره گرفت. ماهواره مکان‌یاب جهانی (GPS) سامانه‌ای است که می‌توان از طریق آن فرد را ۲۴ ساعته تحت نظر قرار داد. اگر متخلف از رعایت شرایط مقرر شده تخطی نماید، GPS می‌تواند موقعیت مکانی وی را دقیقاً مشخص نماید و این سبب می‌شود تا فرد نسبت به عملکرد خود هوشیاری بیشتری به خرج دهد. در حال حاضر سامانه مزبور در دست بررسی و ارتقاء می‌باشد. نخستین نمونه‌هایی که در حاضر مورد استفاده قرار دارد بسیار سنگین (حداقل ۵ پوند) بوده و هر روز باید شارژ شوند.

برنامه‌های نظارت الکترونیکی

نظارت و کنترل الکترونیکی می‌تواند نسبت به شمار زیادی از متخلفین، گروه‌های مشکوک^{۳۲} و یا موقعیت‌های خاص مورد استفاده قرار گیرد. همچنین می‌توان از آن به عنوان ابزاری جهت نظارت بر عملکرد زندانیانی که به حکم دادگاه در طول روز در خارج از زندان کار می‌کنند استفاده کرد.^{۳۳} با آنکه مدت نسبتاً طولانی از آغاز این طرح می‌گذرد لکن هنوز مطالعات صورت گرفته به درستی مشخص ننموده است که آیا استفاده از روش مزبور برای تمامی جرائم مفید می‌باشد یا خیر؟ در این بخش انواع برنامه‌های نظارت الکترونیکی مورد اشاره قرار گرفته و مطالعات انجام شده پیرامون آن نیز مورد اشاره قرار خواهد گرفت. در راستای این برنامه‌ها، ۳ گروه کلی مورد توجه می‌باشند. مجرمین بزرگسالی که پیش از مرحله دادرسی قرار دارند، بزرگسالانی که به حکم دادگاه مورد محکومیت قرار گرفته‌اند و مجرمان جوان.

۴-۱- نظارت‌های پیش از مرحله دادرسی^{۳۴}:

اگر دادگاه قرار می‌تندی برآزادی متهم به قید ضمانت صادر نماید، برخی قضات در ایالات متحده می‌توانند دستور نظارت الکترونیکی چنین فردی را صادر نمایند. نظارت الکترونیکی به متهم این اجازه را می‌دهد که به آغوش خانواده بازگشته و منتظر آغاز رسیدگی^{۳۵} گردد نه آنکه چند روز یا چند هفته را در بازداشت سپری نموده و هزینه نگهداری وی نیز بر دوش دولت سنگینی کند. چنانچه نظارت مزبور را نپذیریم، به زعم بسیاری باید فرد متهم را تا پایان دادرسی، توقیف و بازداشت نماییم.

آقایان کوپریدر و کپلی^{۳۶}، به انجام مطالعاتی پیرامون نظارت الکترونیکی پیش از مرحله دادرسی (در لیک کانتی، آیلینویز)^{۳۷} پرداختند. در سال ۱۹۸۳، زندان‌های لیک کانتی با بحران جمعیت مازاد^{۳۸} روبه‌رو بود. در واکنش به این وضعیت دادگاه بخش لیک کانتی اقدام به تاسیس واحد خدمات پیش از دادرسی^{۳۹} نمود. هدف اصلی از تاسیس این واحد، ارائه اطلاعاتی پیرامون متهمان مبنی بر این امر بود که آیا می‌توان ایشان را با قید ضمانت (غیر نقدی)^{۴۰} آزاد نمود و از این طریق جمعیت کیفری زندان را کاهش داد یا خیر؟ در سال ۱۹۸۶، استفاده از نظارت الکترونیک به عنوان یکی از انواع ضمانت‌ها (تامین‌های قانونی)^{۴۱}

مورد قبول قرار گرفت.

آقایان کوپریدر و کربی، با تهیه آماری، به مقایسه نرخ جرایم متخلفینی که مورد نظارت الکترونیکی قرار گرفته و سایر کسانی که مورد چنین نظارتی قرار نگرفته‌اند پرداختند. آمار نشان داد میزان تخلفات کسانی که پیش از مرحله دادرسی مورد نظارت الکترونیکی قرار گرفته‌اند ۱۹ درصد و مابقی ۳۱ درصد بوده است. البته این رقم قابل توجهی می‌باشد زیرا کسانی که مورد نظارت الکترونیکی قرار گرفته بودند اغلب از زمره مجرمین پرخطر^{۴۲} محسوب می‌شدند. به طور کلی جامعه آماری این گروه از مرتکبین تخلفات سنگین^{۴۳}، تکرارکنندگان جرم^{۴۴}، وابستگان به دارو و سایر طبقه‌های ضداجتماعی تشکیل داده‌اند. همچنین، قرار گرفتن تحت نظارت الکترونیکی شناس کشف بزه‌های ارتكابی را بیشتر می‌نماید. همچنین جالب است که بدانیم مرتکبین تحت نظارت الکترونیکی مرتکب جرایم فنی^{۴۵} تری نسبت به سایرین شده‌اند با این وجود آمار مربوط به بازداشت موقت^{۴۶} متخلفین غیر کنترل شده بیش از آمار مربوط به گروه دیگر بوده است.

از تحقیق بعمل آمده توسط محققین در لیک کانتی چند نتیجه بدست می‌آید:

نظارت و کنترل الکترونیکی

می‌تواند نسبت به شمار زیادی از متخلفین، گروه‌های مشکوک^{۳۲} و یا موقعیت‌های خاص مورد استفاده قرار گیرد.

۱. می‌توان از نظارت الکترونیکی بجای توقیف موقت^{۴۷} فرد، پیش از شروع دادرسی استفاده نمود.

۲. می‌توان از نظارت الکترونیکی حتی جهت کنترل متهمین تا حدودی پرخطرتر بهره برد مشروط بر آنکه تضمین کنند که طبق شرایط مقرر توسط دادگاه رفتار نمایند.

۳. طبق تحقیقات بعمل آمده نمی‌توان ادعا نمود که نظارت الکترونیکی می‌تواند بطور کلی جایگزین نظارت‌های سنتی توسط مامور تعلیق مراقبتی منصوب از طرف دادگاه گردد لکن می‌تواند ماهیت نظارت مزبور را بطور کلی تغییر دهد.

(Coopridr & Kerby, 1990, p. 35)

از نظارت الکترونیکی می‌توان در جریان کنترل محکومین پس از سپری شدن دادرسی استفاده نمود. در کانادا، در ایالت‌های نیوفندلند^{۴۹} و کلمبیا^{۵۰}، از برنامه‌های نظارت الکترونیکی جهت اصلاح و بازپروری مجرمین استفاده می‌شود. اجرای طرح مزبور منوط به صدور قرار^{۵۱} دادگاه نبوده و دادگاه تنها دستور حبس را صادر می‌نماید. در مقام اجرای حبس، اینکه شیوه عملی آن بصورت نظارت الکترونیکی و یا غیر آن باشد برعهده مامور اجرای حکم خواهد بود. برعکس، در ایالت ساسکاتچوان^{۵۲}، انجام کنترل الکترونیکی تنها با حکم دادگاه امکان‌پذیر خواهد بود.

ایالت کلمبیا، نخستین ایالتی بود که طرح نظارت الکترونیکی را از سال ۱۹۸۷ در سطح گسترده‌ای آغاز نمود. کسانی می‌توانند عضو طرح مزبور شوند که اولاً درجه خطرناکی آنها کم^{۵۳} باشد ثانیاً مرتکب جرم خشونت‌بار نشده باشند^{۵۴} و ثالثاً ۴ ماه یا کمتر از مدت محکومیت آنها باقی مانده باشند. چنانچه فردی واجد شرایط مزبور باشد، به صورت موقت آزاد شده و می‌تواند با نظارت الکترونیکی قابل اعمال بر او، به محیط خانواده و کاری خود برگردد. طبق

نتیجه بررسی‌ها نشان داد که طرح درمانی مزبور در رابطه با مجرمین خطرناک دارای اثرات چشمگیری بر عدم تکرار جرم بوده است.

بررسی‌های به عمل آمده، ۹۸/۳ درصد کسانی که مشمول طرح مزبور قرار گرفته بودند توانستند مدت مشخص شده را با موفقیت به پایان برسانند. شاید علت موفق بودن طرح را بتوان اولاً کوتاه بودن دوره طرح و ثانیاً ماهیت خاص مشمولان آن دانست. چنانچه گذشت، مشمولان طرح نظارت الکترونیکی از میان مجرمین دارای درجه خطرناکی کم و یا مرتکبین جرایم غیرخشونت‌بار انتخاب می‌شوند. نرخ تکرار جرم توسط این افراد نیز پس از یک سال ۳۰/۴ درصد برآورد شده است. ایالت نیوفندلند، برنامه نظارت الکترونیکی خود را از سال ۱۹۹۴ آغاز نمود. مشمولین این طرح را مجرمین دارای حالت خطرناکی متوسط و مرتکبین جرایم غیرخشونت‌بار تشکیل می‌دهند. در واقع، مجرمین دارای حالت خطرناکی پایین، بدون نظارت الکترونیکی آزاد می‌شوند. اگر فردی واجد صلاحیت‌های مزبور باشد، مشمول طرح نظارت الکترونیکی قرار گرفته و موقتاً آزاد خواهد شد. وی در مدت آزادی خود تحت نظارت مامور تعلیق قرار خواهد گرفت. بعلاوه مشمولین این طرح ملزم به شرکت در طرح آموزشی (LRP)^{۵۵} توسط یکی از انجمن‌های این ایالت خواهند بود در این طرح مباحث مربوط به مصرف مواد مخدر و همچنین شیوه کنترل خشم در جلساتی که به صورت گروهی برگزار می‌شود مورد بحث و تبادل نظر قرار می‌گیرد. همچنین مشاوره‌های فردی جهت دغدغه‌های کاری و سایر نگرانی‌های موجود به عمل می‌آید. مجریان این طرح طبق بررسی‌هایی که در

سال ۱۹۹۹ انجام پذیرفت دریافتند که برنامه نظارت الکترونیکی نسبتاً موفق عمل کرده است در این طرح حدود ۵۰ درصد مشمولین، متعلق به گروه مجرمین نسبتاً خطرناک و یا خطرناک بوده‌اند و متوسط دوره طرح نیز ۷۲ روز اعلام شد. میزان موفقیت طرح نیز ۵/۸۷ درصد ارزیابی گردید نرخ تکرار جرم پس از یک سال در میان مشمولین این طرح ۱/۳۲ درصد گزارش شده است. ایالت ساسکاتچوان، برنامه نظارت الکترونیکی خود را از اوایل دهه ۹۰ میلادی آغاز نمود و تا پایان سال ۱۹۹۶ تمامی متخلفین این ایالت مشمول این طرح قرار گرفتند. طرح مزبور در این ایالت به عنوان جایگزینی مناسب برای وثیقه‌های مالی در نظر گرفته شد و بیشتر مخاطبین آن را زنان و بومیان این ایالت به خود اختصاص دادند. طرح مزبور با طرح اجرا شده در نیوفندلند دارای تفاوت‌هایی می‌باشد. نخست آنکه در این جا، اجرای نظارت الکترونیکی تنها از طریق صدور حکم دادگاه و قاضی امکان‌پذیر می‌باشد. تفاوت دیگر آنکه نظارت الکترونیکی در این ایالت بر خلاف نیوفندلند بخشی از نهاد تعلیق مجازات می‌باشد. در حالی که در نیوفندلند نظارت الکترونیکی در راستای حکم تویف فرد مورد اعمال قرار می‌گیرد. طبق بررسی‌های به عمل آمده، طرح مزبور با موفقیت ۸۴ درصدی در این ایالت همراه بوده است. طول مدت طرح ۲۰ هفته اعلام شد و نرخ تکرار جرم در مدت ۱ سال پس از طرح، ۱۷/۳ درصد بر آورد گردید.

در نگاه نخست شاید اینگونه بنظر برسد که نرخ تکرار جرم در این ایالت (۷۱/۳ درصد) در مقایسه با ایالت کالیفرنیا (۳۰/۴ درصد) و نیوفندلند (۲۳/۱ درصد) از تفاوت چشم‌گیری برخوردار می‌باشد. با این وجود وقتی که محققان به بررسی میزان حالت خطرناک و سطح نیاز^{۵۶} مشمولین این طرح پرداختند، دریافتند که از نظر آماری، تفاوت چندانی مهمی میان این ۳ گروه وجود ندارد و نتایج حاصله نیز تقریباً شبیه یکدیگر می‌باشند. در این بررسی‌ها محققین، دو گروه متفاوت را جهت ارزیابی میزان تاثیر نظارت الکترونیکی بر پیشگیری از تکرار جرم مورد توجه قرار دادند: گروه نخست متخلفینی بودند که تحت نظارت الکترونیکی آزاد شدند و گروه دوم کسانی بودند که بدون نظارت الکترونیکی و بر اساس تعلیق مجازات آزادی مجدد را بدست آوردند. نرخ تکرار جرم در گروه نخست تنها ۲۶/۷ درصد گزارش گردید و

حال آنکه نرخ مزبور در میان گروه دوم ۳۳/۳ درصد عنوان شد. در این بررسی گروه سوم نیز مورد مطالعه قرار گرفتند و آن عبارت بود از مجرمینی که بدون کنترل الکترونیکی و حتی خارج از شرایط تعلیق مجازات، آزاد شده بودند. نرخ تکرار جرم در این گروه بیش از دو گروه فوق و حدود ۳۷/۹ درصد گزارش شد. با این وجود تفاوت فاحش آماری میان سطح نیازها و میزان خطرناکی مجرمین در ۳ گروه مذکور مشاهده نگردید. به طور متوسط می توان گفت که مضمولین نظارت الکترونیکی کم خطرتر از آزاد شدگان تحت مراقبت تعلیقی و آزاد شدگان فاقد هر گونه نظارت (گروه دوم و سوم) ارزیابی شده اند. از این رو محققین مزبور به این نتیجه رسیده اند که تکرار جرم، تابعی از حالت خطرناکی مجرم است و نه نوع نظارت اعمالی بر آن. زیرا چنانچه نظارت الکترونیکی را نسبت به مجرمین پرخطر نیز اعمال نماییم باز هم نتایج آماری مشابهی بدست خواهد آمد. بر این اساس محققین اینگونه ابراز داشته اند که نظارت و کنترل الکترونیکی فی نفسه شانس موفقیت بالایی را ندارد.

همچنین، بخش دیگری از تحقیق صورت گرفته مربوط به تاثیر درمان^{۵۷} در کاهش تکرار جرم میان مجرمین تحت نظارت الکترونیکی می باشد. در این مطالعه، طرح LPR نیز که برای تمامی تحت نظر گرفته شدگان الکترونیکی در نیو فندلند الزامی می باشد مورد توجه قرار گرفت. نتیجه بررسی ها نشان داد که طرح درمانی مزبور در رابطه با مجرمین خطرناک دارای اثرات چشمگیری بر عدم تکرار جرم بوده است. تنها ۳۱/۶ درصد از مجرمین پرخطری که تحت درمان LPR قرار گرفته بودند مرتکب تکرار جرم شدند و حال آنکه ۵۱/۱ درصد از کسانی که در حبس (فارق از نظارت الکترونیکی و سپری کردن دوره درمان) قرار داشتند، پس از آزادی دوباره مرتکب جرم شدند. آمار تکرار جرم در میان مجرمین کم خطری که مضمول طرح شده بودند و سایر مجرمانی که به زندان فرستاده شدند تقریباً برابر ارزیابی شد. از این رو، محققین پیشنهاد نمودند تا در مورد مجرمین خطرناک، انجام نظارت الکترونیکی توأم با اجرای اجباری طرح درمان باشد.

در ایالات متحده بر خلاف کانادا، طرح نظارت الکترونیکی به منظور جایگزین آزادی مشروط مورد استفاده قرار دارد. مجرمین آزاد شده تحت طرح کنترل اجتماعی قرار

طبق این طرح، مقامات زندان اجازه می یابند تا ۶ ماه پیش از اتمام حکم حبس آزاد نموده و تحت مراقبت و نظارت الکترونیکی قرار دهند.

می گیرند و از طریق الکترونیکی مورد نظارت جدی قرار خواهند داشت. این طرح در نواحی مرکزی کالیفرنیا و جنوبی فلوریدا به موقع اجرا، گذاشته می شود. طرح کنترل اجتماعی^{۵۸} اصولاً جهت پاسخ به نیازهای کسانی که واجد شرایط حضور در اماکن مدد بخشی می باشند مورد طراحی قرار گرفته بود. مجرمینی که در این طرح شرکت داده می شوند از طریق نظارت شدید الکترونیکی مورد کنترل ماموران تعلیق مراقبتی فدرال قرار می گیرند و چنانچه علائم نقض مقررات ارسال شود به سرعت مورد رسیدگی قرار خواهد گرفت.

این علائم می تواند گونه های متفاوتی داشته باشد دیر رسیدن^{۵۹}، ترک زود هنگام^{۶۰}، خروج بدون اجازه^{۶۱}، فراموش کردن برقراری تماس تلفنی^{۶۲} و یا دستکاری کردن وسایل برقی یا مخابراتی دستگاه فرستنده^{۶۳} از جمله این موارد به شمار می آید. هنگامی که یکی از علائم مزبور توسط دستگاه فرستنده به رایانه مرکزی ارسال می شود، ماموران مربوطه به سرعت مامور مراقبتی را مطلع می نماید. از تعداد ۳۵۷ مجری که تحت پوشش این طرح قرار داشتند ۱۳ درصد آنها بدلیل نقض مقررات مراقبتی به زندان عودت گردیدند.

در انگلستان، نخستین بار نظارت الکترونیکی در سال ۱۹۸۹ به منظور تحت کنترل قرار دادن متهمان در پیش از شروع دادرسی مورد استفاده قرار گرفت لکن بعد از حدود ۶ ماه این روش ممنوع گردید. حدود ۶۰ درصد از کسانی که تحت نظارت الکترونیکی قرار گرفته بودند، مرتکب نقض مقررات تعلیق مراقبتی شده و یا آنکه مرتکب جرائمی دیگر در طول این مدت گردیدند. این عدم اقبال به طرح مزبور تا سال ۱۹۹۵ که دوباره استفاده از آن رو به فزونی گرفت ادامه داشت. بین ژولای ۱۹۹۵ تا ژوئن ۱۹۹۲، حدود ۸۲ درصد از مضمولین این طرح، آن را با موفقیت به پایان رسانیدند.

(Mortimer, Pereira, & Walter, ۱۹۹۹)

بدنبال موفقیت آمیز بودن این طرح، در ژانویه ۱۹۹۹ طرح حبس در منزل^{۶۴} به موقع اجرا گذاشته شد.

(Dodgson & Mortimer, ۲۰۰۰)

طبق این طرح، مقامات زندان اجازه می یابند تا مجرمین واجد صلاحیت را تا ۶ ماه پیش از اتمام حکم حبس آزاد نموده و تحت مراقبت و نظارت الکترونیکی قرار دهند. یکی از شرایط استحقاق در طرح مزبور این است که مجرم مدت ۳ ماه یا بیشتر را در زندان گذرانده باشد و حداکثر این مدت کمتر از ۴ سال حبس خواهد بود. بعلاوه مضمولین این طرح باید از ارزیابی "عدم وجود حالت خطرناکی"^{۶۵} موفق خارج شده، مکان اقامتی ثابت را معرفی کرده و نسبت به نظارت الکترونیکی موافقت به عمل آورند.

در مطالعه ای که پیرامون عملکرد یک ساله طرح حبس در منزل بعمل آمد، محققین وزارت کشور دریافتند که ۹۵ درصد از مضمولین طرح مزبور با موفقیت توانستند دوره طرح را به پایان برسانند. از میان کسانی که به زندان عودت داده شدند ۶۸ درصد بدلیل تخطی از یک یا چند شرط مقرر عودت گردیدند. تنها ۱ درصد از مرجوعین را مجرمینی تشکیل می دادند که برای جامعه خطر جدی تلقی می شدند. مجموعاً ۱۴ هزار زندانی تحت پوشش این طرح، در نخستین سال آن آزاد شدند. اگر چه این میزان، ۱۳ درصد واجدین شرایط آزادی را شامل می شد لکن انتظار می رفت رقم مزبور تا ۵۰ درصد برسد. از آنجا که حداکثر احتمال آزادی و میزان واجدین شرایط مضمول طرح بیش از مقداری است که عملاً مضمول طرح قرار گرفته اند فلذا محققین مزبور در صدد بر آمدند تا علت وجود خلاء مزبور را توجیه نمایند. طبق بررسی های بعمل آمده توسط ایشان مشخص شد که ماموران زندان نسبت به شرط "خطرناک بودن زندانی برای اجتماع" با احتیاط زیادی عمل می نمایند و بسیاری از واجدین شرایط را حسب این دلیل از شمول طرح خارج می نمایند. ایشان پیشنهاد کرده اند که زندانیان کم خطر نیز جهت بهره مندی از این طرح تحت شمول قرار گیرند.

۵. دیدگاه های مجرمین تحت نظارت الکترونیکی

تا کنون بررسی های زیادی پیرامون ارزیابی طرح نظارت الکترونیکی از دیدگاه مضمولین این طرح بعمل آمده است. در یکی از بررسی های بعمل آمده توسط آقایان سافران^{۶۶}،

آنچه که از این مطالعات بدست می آید اینکه اغلب مشمولین طرح، از اجرای آن به عنوان یکی از روش های نظارتی استقبال نمودند هر چند که برخی جنبه ها و روش های معمول (نظیر محدودیت های زمانی، تماس تلفنی در شب و ...) را استرس زا دانستند. با این وجود نظرات مزبور مبتنی بر این فرض است که اغلب مصاحبه شوندهگان معتقدند که در صورت نبودن نظارت الکترونیکی راهی زندان می شدند. این تصور^{۷۳} ممکن است به نگرش^{۷۳} آنها نسبت به طرح رنگ خاصی ببخشد. به عنوان مثال اگر یک مجرم بر این باور باشد که می بایست محکوم به حبس می گردید، آنگاه نظارت الکترونیکی را احتمالاً راحت تر خواهد پذیرفت. از طرف دیگر چنانچه فردی که تحت نظارت الکترونیکی قرار گرفته بر این باور باشد که در صورت عدم وجود سامانه مزبور، آزادی وی بصورت تعلیق مراقبتی می بود، آنگاه نظارت الکترونیکی را مشقت بار و تحمیلی^{۷۴} ارزیابی می نماید. از آنجا که گمان ها بر آن است که نظارت الکترونیکی به منظور کاهش جمعیت کیفری زندان ها مورد طراحی قرار گرفته است فلذا اغلب محکومین بر این باورند که مجازات حبس آنها برداشته می شود در حالی که همانطور که خواهیم دید این تصور اشتباه می باشد.

۶. مسائل قابل طرح پیرامون نظارت الکترونیکی

استفاده وسیع و روز افزون از سامانه نظارت الکترونیکی بویژه در ایالات متحده، سیاست مداران، کادر اصلاح و درمان، حقوقدانان و سایر طیف های مربوطه را بر آن داشته تا پیرامون مسائلی چندبه بررسی و کندوکاو بپردازند. از آغاز اولین موعده اجرای نظارت الکترونیکی در آغاز دهه ۸۰، تمرکز بر این مسائل نیز شروع شده است. در ابتدا، مسائل حقوقی، محتوای غالب مناظرات^{۷۵} را به خود اختصاص می داد اما در اواخر دهه ۸۰، مسائل عمومی و اقتصادی در مرکز توجهات قرار گرفت. در این میان مسائل مربوط به آثار اجتماعی نظارت الکترونیک در مجرم و خانواده وی رو به فزونی گرفت و مباحث بسیاری را برانگیخت.

۶-۱- مسائل حقوقی^{۷۶}

هنگامی که برای نخستین بار، نظارت الکترونیکی مورد معرفی و اجرا قرار گرفت، به موازات آن نگرانی های مربوط به نقض حقوق اساسی^{۷۷} مجرمین نیز مطرح گردید به عنوان مثال، اجرای نظارت الکترونیکی

مشمولین طرح از آن اختصاص یافت. محققان دریافتند که تنها اقلیتی از محکومین مزبور، تحت نظارت قرار گرفتن الکترونیکی را سخت تر از آنچه گمان می کرده اند یافتند. حدود ۹۵ درصد از مصاحبه شوندهگان توانستند حداقل به یک منفعت شخصی تحصیل شده در طول دوره تحت نظارت خود اشاره نمایند. اکثریت جامعه آماری، بزرگترین منفعت این طرح را ملازمت محکوم با خانواده خود برشمردند. ۸۶ درصد از مشمولین کلمبیا، ۷۹ درصد از ساسکاتچوان و ۸۹ درصد از نیوفندلند اشاره کردند که اجرای طرح مزبور از این حیث مفید فایده بوده است. بنابر نظر بسیاری از مشمولین، قرار گرفتن در این طرح برای آنها اجازه برخورداری از شغل، مراقبت از فرزندان و شرکت در جلسات اصلاح و درمان را فراهم نموده است. هنگامی که از نحوه تعامل میان اعضاء طرح و مامور مراقبتی سوال بعمل آمد، اغلب مصاحبه شدگان در ساسکاتچوان و نیوفندلند خاطر نشان کردند که رابطه فی مابین، بسیار خوب بوده و حتی در مورد مسائل شخصی نیز سخن به میان آمده است. این گروه به کمک های صادقانه مامور مراقبتی نیز اشاره کردند. در کلمبیا، اندکی بیش از ۵۰ درصد مصاحبه شوندهگان به این پرسش جواب مثبت دادند. اقلیتی از محکومین در این ۳ ایالت بیان داشتند که اگر امکان آن وجود داشت، مامور مراقبتی خود را تغییر می دادند.

مسائل مربوط به نقض حریم خصوصی فرد مجرم و خانواده وی از طریق اجرای نظارت الکترونیکی از مهمترین مباحث مطرح شده در سراسر دنیا می باشد.

بک^{۷۸} و ووتون^{۷۸}، (۱۹۹۰) از ۴۵ نفر از محکومینی که مورد نظارت الکترونیکی قرار گرفته بودند مصاحبه^{۷۹} به عمل آمد. اکثریت مصاحبه شوندهگان به این نکته اشاره کردند که پرتنش ترین قسمت این طرح مربوط به محدودیت زمان^{۸۰} می باشد. به عنوان مثال گاه موقعیتی پیش می آید که فرد نمی تواند حضور خود را به موقع اعلام نماید مثلاً ترافیک سبب می شود اعلام حضور در محلی خاص با تاخیر انجام پذیرد. برخی نیز از برقراری برخی تماس ها جهت چک کردن (اطمینان از درستی) دستگاه فرستنده گله داشتند. برخی نیز کثرت برقراری تماس را موجب اشغال شدن خط تلفن خود اعلام نمودند. اگرچه بسیاری از مصاحبه شوندهگان، شیوه نظارتی مزبور را بسیار محدودکننده توصیف کردند لکن به اجماع قبول داشتند که شیوه مزبور از شیوه سنتی نظارت - منظور حبس - بهتر می باشد اکثریت این افراد، طرح مزبور را از آنجا که به ایشان اجازه ماندن در خانه خود به همراه اعضای خانواده را می دهد قابل ترجیح ابراز نمودند. بر اساس یکی از تحقیقاتی که در لوس آنجلس^{۸۱} بعمل آمد، (Rubin, ۱۹۹۰) سعی شد تا نتیجه حاصل از نظارت الکترونیکی ۱۸۶ مجرمی که مشمول طرح بودند مورد ارزیابی قرار گیرد. ۷۴ درصد از جمعیت آماری فوق معتقد بودند که حکم محکومیت ایشان منصفانه صادر شده است، ۹ درصد نیز حکم خود را ناعادلانه ارزیابی کردند، ۲۰ درصد نیز طول مدت محکومیت خود را طولانی عنوان نمودند و تنها ۲ نفر بر این باور بودند که مدت محکومیت ایشان باید طولانی تر می بود. تمامی مصاحبه شوندهگان معتقد بودند که با نظارت الکترونیکی، احتمال ارتکاب مجدد جرم توسط ایشان کاهش خواهد یافت. حدود ۷۰ درصد نیز اذعان داشتند به احتمال بسیار زیاد مرتکب هیچ گونه جرمی نخواهند شد. همچنین مشمولین این طرح در طول مدت اجرای آن، کاهش شدید مصرف الکل را به نمایش گذاشتند. ۷۵ درصد از محکومین عنوان کردند که الگوی مصرف مشروب در آنها تغییر کرده است. ۲۲ درصد نیز تغییری در این راستا از خود نشان ندادند. تنها یک نفر ادعا نمود که میزان مصرف نوشیدنی های الکلی در وی پس از آغاز طرح مزبور رو به افزایش گذاشته است.

در تحقیقی که در ۳ ایالت کلمبیا، نیوفندلند و ساسکاتچوان انجام گرفت، بخشی از آن به طرح پرسش هایی پیرامون نحوه ارزیابی

می‌تواند ناقض حق برخورداری از حریم خصوصی توسط مجرم گردد و یا حتی حق برابری را زیر سوال ببرد. در ایالات متحده، موجودیت نظارت الکترونیکی مورد پذیرش قرار گرفته و مباحثی این چنین دیگر قابلیت طرح را پیدا نمی‌نمایند. در مجموع، اینگونه گفته شده است که مجرمین از حقوق اساسی همانند سایر شهروندان برخوردار نمی‌باشند.

۱-۱-۶-۱- حق برخورداری از حریم خصوصی^{۷۸}

مسائل مربوط به نقض حریم خصوصی فرد مجرم و خانواده وی از طریق اجرای نظارت الکترونیکی از مهمترین مباحث مطرح شده در سراسر دنیا می‌باشد. برخی گفته‌اند نظارت الکترونیکی در حقیقت شبیه‌سازی محیط زندان برای مجرمی است که محکوم به حبس شده است. برخی دیگر از این حقیقت بیمناک هستند که با افزایش نظارت الکترونیکی بر شهروندان، فضای جامعه مشابه با فضایی می‌شود که جرج اورول^{۷۹} در رمان خود که در سال ۱۹۸۴ نگاشته، به

بستن دستگاه فرستنده به مچ دست یا پای محکوم علیه به منظور اجرای طرح نظارت الکترونیکی هیچ‌گاه ظالمانه تلقی نمی‌شود و دارای آثار تردیلی تری نسبت به مجازات حبس نمی‌باشد.

توصیف آن پرداخته است. مولف مزبور به ترسیم جامعه‌ای پرداخته که تمامی حرکات شهروندان آن مورد نظارت دستگاه حاکمه قرار دارد. با این وجود، در مباحث اخیری که در این رابطه مطرح شده است، اشاره چندانی به این نکته نمی‌شود زیرا نظارت مزبور اولاً بدل از حکم مجازات حبس بوده و ثانیاً فرد با رضایت خود این سامانه را عوض از حکم حبس می‌پذیرد. از این رو برخی در پاسخ به این مساله با رویکردی فکاهی گفته‌اند که علی‌الظاهر سلول‌های زندان آزاردهنده‌تر از بازداشت فرد در منزل خود می‌باشد.

(Petersilia, ۱۹۸۸)

۲-۱-۶-۲- رضایت زندانی^{۸۰}

وجود رضایت، مهمترین نقش را در مشروعیت اجرای نظارت الکترونیکی بر عهده دارد. رضایت مزبور زمانی معتبر به حساب می‌آید که با اراده آزاد^{۸۱} و فارغ از هرگونه

اجبار^{۸۲} بوده و با آگاهی صورت پذیرفته باشد. از آنجا که مجرمین عادی،^{۸۳} از سطح آموزش و تحصیل بالایی برخوردار نمی‌باشند فلذا شرح مفیدی از سامانه مزبور و عملکرد آن به این گروه از مجرمین الزامی می‌باشد. همچنین این نکته باید به خوبی به فرد تفهیم شود که اجرای نظارت الکترونیکی، تنها یک جایگزین برای مجازات اصلی است و تخطی از شرایط مقرر شده، نتایج قانونی خاصی را بدنبال خواهد داشت. مضمولین این طرح نه تنها باید از مدت اجرای آن آگاه شوند، بلکه باید با آن موافقت بعمل آورند.

۳-۱-۶-۳- جستجو و بازرسی^{۸۴}

یکی از سولاتی که در رابطه با نظارت الکترونیکی مطرح می‌شود این است که نصب فرستنده‌های این سامانه، موجبات جستجوی محل زندگی و کار مجرم را فراهم می‌آورد. این امر به وضوح روشن است که مأموران پلیس و سایر ضابطان دستگاه قضایی حق ندارند بدون در دست داشتن حکم بازرسی^{۸۵} وارد منزل فرد شوند. نصب فرستنده‌های مزبور در حقیقت ورود غیرمجاز به منزل دیگری به شمار می‌آید. مأموران تعلیق مراقبتی معمولاً این مساله را با فرض حقوق کاهش یافته^{۸۶} توجیه می‌نمایند. بر مبنای این فرض، چون مجرم برخی ارزش‌های جامعه را مورد نقض قرار داده است فلذا حق برخورداری از حریم خصوصی را از دست خواهد داد. (Petersilia, ۱۹۸۸) از آنجا که این فرض در میان قضات و محکومین به شدت نفوذ کرده است، فلذا سولات متعاقبی که در این رابطه مطرح می‌شود (مانند اینکه آیا حق بازرسی به نحو مزبور صرفاً در حیظه وظایف مأمور تعلیق مراقبتی است یا تمامی مأموران پلیس را نیز شامل می‌شود؟) دیگر جای بحث تفصیلی وجود نخواهد داشت. دادگاه سیار^{۸۷} در ایالت آریزونا^{۸۸} آمریکا، عده‌ای را از نظر گذراند که تنها مأموران تعلیق مراقبتی حق جستجو و بازرسی در منزل فرد مورد نظارت را خواهند داشت. لکن دادگاه عالی^{۸۹} این ایالت با نقض این حکم، این اجازه را برای نیروهای پلیس نیز به رسمیت شناخت. با این وجود دادگاه مزبور محدودیت‌هایی را نیز نسبت به حق جستجو و بازرسی توسط مأموران تعلیق مراقبتی اعمال نمود و حق مزبور را تنها در راستای وظایف قانونی ایشان به رسمیت شناخت. دادگاه عالی اوتاه^{۹۰} چندی بعد اعلام کرد که صدور مجوز بررسی به مأمور تعلیق

مراقبتی به معنای آن نیست که وی حق نقض حقوق اساسی مجرم را داشته باشد.

(Del Carmen & Vaughn, ۱۹۸۶)

۴-۱-۶-۴- حق برابر نسبت به قانون

چنانچه انجام نظارت الکترونیکی هزینه‌ای را بر دوش مضمولین این طرح قرار دهد، آنگاه ممکن است شاهد تبعیضاتی پیرامون اعمال این طرح بر افراد جوان و کم درآمد نسبت به مجرمین پر درآمد باشیم. هزینه نظارت الکترونیکی به ازای هر نفر در ماه ۱۰۰ تا ۲۰۰ دلار می‌باشد. همچنین فرد مشمول، موظف است به داشتن اقامتگاه ثابت مورد تایید دادگاه و یک خط تلفن است. محکومینی که بضاعت لازم جهت تامین این شرایط مالی را ندارند، جز تحمل حبس به صورت سنتی نمی‌توانند جایگزین دیگری برای حکم محکومیت خود بیابند. برخی مجریان طرح به منظور اجتناب از چنین حالتی سعی می‌کنند تا هزینه مربوط را تقسیم کرده و یا ابزارهای لازم همچون خط تلفن را برای فرد فراهم نمایند. (Petersilia, ۱۹۸۸)

۵-۱-۶-۵- مجازات ظالمانه و غیر معمول^{۹۱}:

هنگامی که پیرامون ظالمانه یا غیرمعمول بودن مجازات‌های حبس به شیوه‌ی سنتی آن سخن به میان می‌آید، کم‌تر پیش می‌آید سخن از نظارت الکترونیکی، تعلیق مراقبتی و نظایر آن مطرح شود. بستن دستگاه فرستنده به مچ دست یا پای محکوم علیه به منظور اجرای طرح نظارت الکترونیکی هیچ‌گاه ظالمانه تلقی نمی‌شود و دارای آثار تردیلی تری نسبت به مجازات حبس نمی‌باشد. در مقایسه با زندان هم می‌توان گفت که روش مزبور از محدودیت‌های کم‌تری برخوردار بوده و انسانی‌تر می‌باشد.

۶-۲-۲- تاثیر بر خانواده مجرم^{۹۲}

گاه گفته می‌شود که اجرای طرح نظارت الکترونیکی آثار زیان‌باری را نسبت به خانواده محکوم علیه بدنبال دارد. خانواده‌ها اغلب از هزینه‌های مالی اجرای طرح بیمناک هستند. تماس‌های شبانه نیز آرامش روحی را از ایشان سلب می‌نماید. همچنین به خود باوری و شهرت فرد در اجتماع نیز صدمه وارد می‌نماید. وجود حد معینی از فشارها و استرس در خانواده، زمینه‌ساز خشونت^{۹۳} و نقض مقررات را بدنبال خواهد داشت. به ویژه اگر فرد تحت نظارت جهت اثبات حضور خود در منزل، در عمل، موظف باشد که بیش از حد مقرر شده در منزل بماند.

بسیار بیش از میزانی بود که در ابتدا گمان می‌رفت. (Mainprize, ۱۹۹۲, p. ۱۷۳) در طرح نخستین، افرادی که قرار بود به عنوان مامور اصلاح و تربیت بکار گرفته شوند از میان واجدین شرایط مورد استخدام کامل قرار می‌گرفتند لکن در مرحله توسعه طرح، افراد مزبور از ارگان‌های ذیصلاح بصورت روز مزد استخدام شدند. (Mainprize, ۱۹۹۲) در انگلستان اجرای آزمایشی طرح نظارت الکترونیکی در سال ۱۹۸۹ بسیار هزینه‌بردار نشان داد. تنها تحت نظر قرار دادن ۵۰ مجرم حدود ۷۰۰ هزار پوند (Fay, ۱۹۹۳) معادل ۱ میلیون ۷۵۰ هزار دلار کانادا هزینه بدنبال داشت.

برخی صاحب‌نظران معتقدند که مقایسه هزینه‌های زندان و طرح نظارت الکترونیکی، غیر صحیح^{۹۹}، گمراه‌کننده^{۱۰۰} و در کل، بی‌ربط^{۱۰۱} می‌باشد. غیر صحیح بودن مقاسه مزبور به چند دلیل است: هنگامی که هزینه نظارت الکترونیکی مورد تخمین قرار می‌گیرد، هزینه بازداشت مجدد و حبس نمودن مشمولین طرح که مرتکب نقض

**هزینه سرانه نظارت الکترونیکی
بیش از سایر انواع نظارت های
اجتماعی بر محکومین می باشد
فلذا مقرون به صرفه نخواهد بود.**

شرایط مقرر شده‌اند مورد اشاره قرار نمی‌گیرد. مطالعات نشان داده است که بین ۳ تا ۳۰ درصد از اعضای این طرح، آن را با موفقیت به پایان نمی‌رسانند. (Bonta et al., ۱۹۹۹) این گروه اغلب بلافاصله پس از نقض شرایط، دوباره به زندان فرستاده خواهند شد. سایر مقایسه‌های بعمل آمده نیز اشتباه است زیرا در این مورد، هزینه‌های روزانه طرح مورد توجه قرار گرفته است و هزینه‌های مربوط به آغاز طرح و انعقاد قرارداد با موسسات اجرای طرح، از نظر دور مانده است. (Fay, ۱۹۹۳) همچنین انجام چنین مقایسه‌ای بدنبال پذیرش این مطلب است که با اجرای نظارت الکترونیکی، جمعیت کیفری زندان‌ها کاهش یافته و از نظر اقتصادی صرفه‌جویی بعمل می‌آید. حال آنکه این موضوع صحیح نیست. ما قبول داریم که قسمت عمده‌ای از هزینه‌های مربوط به زندان، صرف ساخت زندان و تجهیز آن، نگهداری از آن، استخدام پرسنل اداری و پرداخت هزینه‌های جاری ایشان می‌شود فلذا با انتقال دادن چند محکوم علیه از زندان و قرار دادن

عبارتی سالیانه تا حدود ۱۸۲۵ تا ۹۱۲۵ دلار خواهد رسید. (NLECTC, ۱۹۹۹) میزان هزینه‌ها بستگی به چند عامل دارد:

۱. اینکه آیا نظارت مزبور بصورت ۲۴ ساعته در روز بوده یا بصورت متناوب^{۹۵} صورت می‌گیرد.
۲. اینکه ابزار نظارت مزبور خریداری شده یا اجاره شده‌اند.
۳. اینکه آیا طرح نظارت بصورت مقاطعه کاری واگذار شده است یا خیر؟

البته ماموران دادگستری و دستگاه‌های قضایی به صراحت اذعان دارند که هزینه نظارت الکترونیکی تنها بخشی اندک از هزینه‌های مربوط به نگهداری فرد در زندان می‌باشد. همچنین آزاد و تحت نظارت بودن محکوم علیه فرصت ایجاد اشتغال توسط وی و پرداخت مالیات و هزینه‌های نظارت را نیز فراهم می‌آورد. محکوم علیه و خانواده او می‌توانند از هزینه‌های جانبی خود (که در صورت زندانی شدن محکوم علیه متحمل آن می‌شدند) جهت دستگیری از بستگان و همچنین انجام خدمات عام‌المنفعه^{۹۶} استفاده نمایند. البته در آمریکا، اجرای طرح نظارت الکترونیکی، در نگاه نخست برای مشمولین طرح هزینه‌بردار می‌باشد. طبق یکی از بررسی‌های بعمل آمده نشان شد که ۷۵ درصد مخارج نظارت مزبور از مشمولین این طرح اخذ می‌شود. (Mainprize, ۱۹۹۲) در نخستین دوره اجرای نظارت الکترونیکی در فلوریدا^{۹۷}، هزینه قابل پرداخت هر یک از مشمولین ۹ دلار برای هر روز برآورد شد. در ۱۴ ماه ابتدایی آغاز طرح، هزینه سرمایه‌گذاری اولیه مربوط به نظارت الکترونیکی از مشمولین آن اخذ گردید (Schmidt & Curtis, ۱۹۸۷) لکن هزینه تمام شده این طرح از ایشان مطالبه نشد. (Fox, ۱۹۸۷) در سایر کشورها، اجرای بسیاری از برنامه‌های نظارت الکترونیکی با هزینه بالایی رو به رو بوده است. در کانادا و ایالت اونتاریو^{۹۸}، طرح مزبور بدلیل هزینه بردار بودن آن حتی در مقایسه با زندان، در سال ۱۹۸۹ کنار گذاشته شد (هزینه صورت گرفته ۲۱۶ هزار دلار بر آورد گردید) (Bonta et al., ۱۹۹۹) برنامه نظارت الکترونیکی در کلمبیای کانادا، ابتدا جهت نظارت بر ۱۲۵ مجرم زیر نظر ۵ مامور اصلاح و تربیت مورد سازماندهی قرار گرفت با این وجود، بعدها جهت همه‌گیر نمودن این طرح، جهت نظارت بر ۱۷۵ مجرم به وجود ۴۴ مامور جدید احتیاج شد. این تعداد

از سوی دیگر، منافع حاصل از نظارت الکترونیکی برای خانواده محکوم علیه، بر مضرات آن غلبه دارد. از نگاه محکوم علیه، حسن نظارت الکترونیکی این است که به وی اجازه حضور در جمع خانواده و محل کار را خواهد داد. تنها کم‌تر از ۵ درصد مشمولین این طرح در کانادا، آن را محل زندگی خود دانستند. (Bonta et al., ۱۹۹۹) بر اساس یکی از مطالعات بعمل آمده در این رابطه در کلمبیای کانادا، ثابت شد که مجرمین اغلب توانستند خود را از آثار سوء معاشرت با رفقای ناباب رهانیده و زمان بیشتری را در کنار همسر خود سپری نمایند.

(Doherty, cited in Maedel & Brown, ۱۹۹۳) ۶۸ درصد از جمعیت آماری مورد مطالعه خاطر نشان کردند که رابطه آنها با خانواده خود در پرتو حبس در منزل ارتقاء پیدا کرده است. ۱۳ درصد نیز بیان داشتند که از این حیث در روابط خانوادگی ایشان تغییری ایجاد نشده و تنها یک نفر ادعا نمود که شرایط خانوادگی وی بدتر از قبل شده است. وی در توجیه این وضع، علت آن را نگاه خاص فرزندان به پدر خود عنوان نمود زیرا فرزندان دریافتند که پدر حتی جهت انجام فعالیت‌های روزانه نیز قادر به خروج از منزل نمی‌باشد. (Rubin ۱۹۹۰) هنگامی که به بررسی آثار حاصل از نظارت الکترونیکی بر خانواده‌های مجرمین می‌پردازیم، باید این نکته را در ذهن داشته باشیم که نظارت مزبور به عنوان جایگزین حبس در نظر گرفته شده است و چنانچه چنین سامانه‌ای وجود نمی‌داشت فرد بطور سنتی روانه زندان می‌گردید. فلذا در مقایسه با حبس در زندان، نظارت الکترونیکی واجد منافع ممتازی برای خانواده محکوم علیه می‌باشد. اما اگر این نکته را نیز مورد توجه قرار دهیم که مشمولین این طرح در صورت عدم وجود سامانه مزبور، از طریق تعلیق مراقبتی مورد نظارت قرار می‌گرفتند آنگاه مزایای ذکر شده برای نظارت الکترونیکی قابلیت طرح را پیدا نخواهد کرد. زیرا این گروه فارغ از هر گونه نظارت دقیق الکترونیکی می‌توانند در منزل خود سکنی گزیده، به تربیت فرزندان خود پرداخته و در عین حال، فعالیت شغلی خود را نیز ادامه دهند. ۳-۶- هزینه طرح^{۹۹}

طبق برآوردهای بعمل آمده در ایالات متحده، هزینه نظارت الکترونیکی به ازای هر نفر در روز معادل ۵ تا ۲۵ دلار می‌باشد که به

آنها تحت نظارت الکترونیکی، هیچگونه تغییری ملموس در هزینه های زندان بوجود نمی آید. زیرا همچنان قسمت عظیمی از بودجه اختصاص یافته، صرف نگهداری محیط فیزیکی و پرداخت هزینه های پرسنلی خواهد شد. از این رو کاهش یا افزایش اندک جمعیت کیفری زندان تأثیر چندانی بر بودجه آن نخواهد داشت.

بعلاوه، بررسی مقایسه ای هزینه های نظارت الکترونیکی و زندان سنتی، بی جهت و نامربوط است. زیرا کسانی که در شرایط عادی تحت تعلیق مراقبتی قرار گرفته و یا محکوم به انجام خدمات عام المنفعه می شوند تحت پوشش این طرح قرار خواهند داشت و اینگونه نیست که نظارت الکترونیکی مخصوص محکومین به حبس بوده باشد. با توجه به این حقیقت که هزینه سرانه نظارت الکترونیکی بیش از سایر انواع نظارت های اجتماعی بر محکومین می باشد فلذا مقرون به صرفه نخواهد بود. از طرفی در مقایسه با مراکز بازداشت و توقیف موقت نیز اجرای این طرح هزینه بالاتری را در پی خواهد داشت زیرا این مراکز مجبور به خرید یا کرایه ادوات و تجهیزات لازم می گردند.

تا کنون اطلاعات کافی جهت اثبات این امر که اجرای طرح نظارت الکترونیکی، صرفه جویی در میزان هزینه ها را بدنبال دارد بدست نیامده است مثلاً شاید گفته شود که هرچه از تعداد جمعیت کیفری زندان ها کاسته شده و بر میزان مشمولین نظارت الکترونیکی افزوده شود، شاهد صرفه جویی بیشتر در هزینه ها خواهیم بود لکن تاکنون دلیلی که نشان دهد در نتیجه اجرای طرح مزبور از تعداد زندانها کاسته شده است وجود ندارد. بنابراین هرگونه تغییر از سمت حبس به نظارت الکترونیکی به منظور صرفه جویی در هزینه ها تنها در رابطه با هزینه های جانبی مانند خوراک و پوشاک تأثیرگذار خواهد بود.

(Bonta et al., 1999)

۶-۴- گسترده شدن طرح^{۱۲}

هنگامی که یک ضمانت اجرای جدید در صدد جایگزین شدن ضمانت اجرای قدیمی بوده لکن این جایگزینی بدرستی انجام نمی شود، آنگاه شاهد گسترده شدن مجازی حیطه کنترل اجتماعی خواهیم بود. در این حالت متخلفان بیشتری مشمول کنترل اجتماعی قرار گرفته فلذا نیاز به ماموان مراقبتی بیشتری احساس می شود.

(Gomme, 1995) دلایل کافی جهت اثبات این امر وجود دارد که نظارت الکترونیکی، شبکه اصلاح و درمان را از طریق افزایش نیاز به پرسنل مربوطه گسترده نموده است. مطالعات انجام گرفته نشان داده است که در ایالت ساسکاتچوان کانادا، نظارت الکترونیکی بیشتر نسبت به مجرمین کم خطر اعمال شده است و حال آنکه با توجه به محدودیت های خاص اجرای این طرح نسبت به مشمولین طرح مراقبت های تعلیقی که نسبت به مجرمین پرخطرتر اعمال می شود، بسیاری خواستار خروج از آن شده اند. زیرا واضح است که با مجرمین کم خطر از حیث کنترل و نظارت، شدیدتر از مجرمین پرخطرتر رفتار شده است. در این ایالت اجرای طرح مزبور این نتیجه را بدنبال داشته است که مشمولین نظارت الکترونیکی از شانس بیشتری جهت بازگشت مجدد به زندان برخوردار می باشند حال آنکه مجرمین پرخطرتر از چنین شانس بی بهره خواهند بود. (Bonta et al., 1999)

جهت درک بهتر این مساله باید تمایزی

این نکته را نیز در خاطر داشته باشیم که اجرای نظارت الکترونیکی تأثیر بسزایی بر نرخ تکرار جرم نداشته است.

میان برنامه هایی که نظارت الکترونیک در آن به عنوان یک گزینه محکومیت^{۱۳} به شمار می آید و برنامه هایی که طرح مزبور یکی از انواع گزینه های اصلاح و درمان^{۱۴} است قابل شد. اگر این طرح بعنوان یک گزینه محکومیت تلقی شود (مانند آنکه در ساسکاتچوان جریان دارد)، نظارت الکترونیکی افزایش خطر وقوع نت وایدینگ را بدنبال خواهد داشت. اما اگر بعنوان یکی از گزینه های اصلاح و درمان به آن نگریسته شود، خروج فرد از جمعیت کیفری زندان را بدنبال خواهد داشت. در این حالت حتی ممکن است نظارت الکترونیکی بر آرای قضات تأثیرگذار باشد. بعلاوه ما شاهد نت وایدینگ نیز خواهیم بود. زیرا اجرای نظارت الکترونیکی در راستای طرح اصلاح و درمان، مستلزم بکار گرفتن پرسنل بیشتر و ماموران مراقبتی بیشتر می باشد. چنانچه پیشتر بیان شد در کلمبیا، قرار بر آن بود که اجرای طرح نظارت الکترونیکی بر عهده کارکنان اداره اصلاح و تربیت باشد اما از آنجا که تعداد مشمولین این طرح رو

به کاهش نگذاشت فلذا تعداد کارکنان اداره اصلاح و تربیت جهت تصدی این امر کفایت لازم را بعمل نیاورد. (Mainprize, 1992)

۷. بحث و نظر

نخستین منطبق حاکم بر اجرای طرح نظارت الکترونیکی این بود که از این طریق بتوان از تعداد محکومین به حبس کاسته و نظارت اجتماعی قوی تری را بر ایشان اعمال نمود. در مقام نظر، منطق مزبور قابل قبول و توجیه می باشد. هزاران مجرم در بند، از قید حبس رهایی یافته و با التزام به شرایط مقرر شده به آغوش جامعه باز خواهند گشت. بعلاوه از آنجا که هزینه اجرای طرح نظارت الکترونیکی کمتر از هزینه لازم جهت نگهداری محکوم علیه در زندان می باشد فلذا از این طریق هزینه قابل ملاحظه ای مورد صرف جویی قرار می گیرد. اما در مقام عمل اجرای طرح نظارت الکترونیکی تأثیر بسزایی بر روند حبس کیفری نداشته است. به عنوان مثال در ساسکاتچوان از ۱۹۹۶ طرح نظارت الکترونیکی به موقع اجرا گذاشته شد لکن نرخ رشد جمعیت کیفری زندان ها نسبت به سال مزبور حالت صعودی به خود گرفته است. (Bonta et al., 1999)

در توجیه عدم توفیق طرح مزبور در کاستن نرخ حبس در کانادا می توان به سخت گیری در انتخاب مشمولین طرح اشاره نمود. دلیل دیگر آن است که اغلب کسانی که مشمول این طرح شده اند از میان جمعیت کیفری زندانها انتخاب نشدند بلکه محکومین به سایر انواع مجازات ها به شمار می آمدند. بنابراین غیرمحمول نیست که بگویم اگر چه نظارت الکترونیکی در بادی امر جهت کاهش جمعیت کیفری زندان ها مورد طراحی قرار گرفت، اما بعدها به عنوان ابزاری جهت تقویت کنترل بر مشمولین مراقبت های تعلیقی از آن استفاده گردید.

از منظر هزینه ها نیز باید گفت که این مساله در تمامی کشورهای مجری این طرح هنوز لا ینحل باقی مانده است. در اینکه آیا اجرای نظارت الکترونیکی هزینه های زندان را کاهش خواهد داد یا خیر باید به آماري که اداره زندانها پیرامون هزینه های قبل و بعد از اجرای طرح ارائه می نماید توجه نمود. چنانچه شاهد کاهش هزینه ها باشیم گام بعدی بررسی این امر است که هزینه های مربوط به تجهیزات و اجرای طرح مزبور کمتر از میزان هزینه های صرفه جویی شده توسط اداره زندانها می باشد یا خیر؟ پاسخ

in my own home': The politics and practice of electronic monitoring. *Probation Journal*, 37, 72-77.

14. National Law Enforcement Corrections Technology Center. (1999). Keeping track of electronic monitoring [On-line]. Available: <http://nlect.org/txtfiles/ElecMonasc.html>

15. Nellis, M. (1991). The electronic monitoring of offenders in England and Wales. *British Journal of Criminology*, 31(2), 165-185.

16. On Guard Plus Ltd. (2000). Frequently asked questions [On-line]. Available: <http://www.onguard-plus.com/faq.html>

17. Petersilia, J. (1988). A man's home is his prison. *Criminal Justice*, 2, 17-19, 40-42.

18. Roberts, J. V. (1999). The hunt for the paper tiger: Conditional sentencing after Brady. *Criminal Law Quarterly*, 42, 38-66.

19. Rubin, B. (1990). Electronic jails: A new criminal justice concern. *Journal of Offender Monitoring*, 3, 8-11.

20. Schmidt, A. (1998). Electronic monitoring: What does the literature tell us? *Federal Probation*, 62(2), 10-19.

21. Schmidt, A., & Curtis, C. (1987). Electronic monitors. In B. McCarthy (Ed.), *Issues in Criminal Justice: Vol. 4. Intermediate punishments: Intensive supervision, home confinement and electronic surveillance* (pp. 153-168). New York: Criminal Justice.

22. Solicitor General Canada. (1998). Corrections population growth: Second progress report for the federal/provincial/territorial Ministers responsible for justice [On-line]. Available: <http://www.sgc.gc.ca/epub/corr/e199810c/e199810c.htm>

23. Vance, W. J. (1997). Home alone - but not forgotten: Is electronically monitored house arrest an effective alternative to imprisonment? [On-line]. Available: <http://www.acjnet.org/capcj/en/law/>

3. Coopridge, K.W., & Kerby, J. (1990). A practical application of electronic monitoring at the pretrial stage. *Federal Probation*, 54(1), 28-35.

4. Courtwright, K. E., Berg, B. L., & Mutchnick, R. J. (1997). Effects of house arrest with electronic monitoring on DUI offenders. *Journal of Offender Rehabilitation*, 24(3/4), 35-51.

5. Del Carmen, R., & Vaughn, J. (1986). Legal issues in the use of electronic surveillance in probation. *Federal Probation*, 50(2), 60-69.

6. Dodgson, K., & Mortimer, E. (2000). Home detention curfew-The first year of operation. *Research Findings* (110).

7. Fay, S. J. (1993). The rise and fall of tagging as a criminal justice measure in Britain. *International Journal of the Sociology of Law*, 21, 301-317.

8. Fox, R. (1987). Dr. Schwitzgebel's machine revisited: Electronic monitoring of offenders. *Australia and New Zealand Journal of Criminology*, 20, 131-147.

9. Gomme, I. M. (1995). From big house to big brother: Confinement in the future. In N. Larsen, Ed., *The Canadian Criminal Justice System* (pp. 489-516). Toronto: Canadian Scholars' Press.

10. Maedel, T., & Brown, G. (1993). Electronically monitored home confinement: Issues and opportunities facing the Correctional Service of Canada. Vancouver: Vancouver District Parole Office.

11. Mainprize, S. (1992). Electronic monitoring in corrections: Assessing cost-effectiveness and the potential for widening the net of social control. *Canadian Journal of Criminology*, 34(2), 161-180.

12. Mortimer, E., Pereira, E., & Walter, I. (1999). Making the tag fit: further analysis from the first two years of the trials of curfew orders *Research findings* (105).

13. Muncie, J. (1990). 'A prisoner

به این سوال اغلب منفی است.

نظارت الکترونیکی از منظری دیگر در کانون توجه قرار دارد. نظارت مزبور علاوه بر محکومین به حبس، در مورد متهمین در انتظار دادرسی، مجرمین مشمول تعلیق مراقبتی و نظایر آن نیز اعمال می‌شود. همچنین نسبت به بزهکاران جوان و بزرگسالان با هر میزان درجه خطرناکی به اجرا درمی‌آید. اعمال معیاری همسان برای گونه‌های متفاوتی از مجرمین، با اصل تناسب مجازات‌ها (که طبق آن مجازات باید متناسب با ویژگی‌های مجرم باشد) تناقض خواهد داشت. آیا درست است که با مجرم کم‌خطری که برای نخستین بار مرتکب جرم شده است همانگونه رفتار شود که با مجرم پرخطر رفتار می‌شود؟ بعلاوه سؤالی که در رابطه با متهمین در انتظار دادرسی مطرح می‌شود این است که آیا درست است که با افرادی که هنوز جرم آنها در دادگاه صالح اثبات نشده است همانگونه رفتار کنیم که با مجرمین محکوم به مجازات رفتار می‌شود؟ عیب بزرگ نظارت الکترونیکی این است که به همه به یک چشم نگریسته می‌شود.

این نکته را نیز درخاطر داشته باشیم که اجرای نظارت الکترونیکی تاثیر بسزایی بر نرخ تکرار جرم نداشته است. در مجموع به نظر می‌رسد که نظارت الکترونیکی حوزه اصلاح و تربیت را وسیع‌تر نموده است و به همین دلیل است که اجرای آن از لحاظ اقتصادی در کاهش هزینه‌ها، تاثیری نخواهد داشت.

سؤال قابل طرح در پایان این مقاله این است که با توجه به جایگزین‌های بسیاری که برای مجازات حبس می‌توان در نظر گرفت، چرا فقط قضات چشم به حربه نظارت الکترونیکی دوخته‌اند و از سایر گزینه‌ها روی برتافته‌اند؟ این‌ها سؤالاتی است که یافتن پاسخ برای آنها به آسانی میسر نمی‌باشد.

فهرست منابع و مآخذ

1. Beck, J.L., Klein-Saffran, J., & Wooten, H.B. (1990). Home confinement and the use of electronic monitoring with federal parolees. *Federal Probation*, 54(4), 22-31.
2. Bonta, J., Rooney, J., & Wallace-Capretta, S. (1999). *Electronic monitoring in Canada*. Ottawa: Public Works and Government Services Canada.

101. net widening
102. sentencing option
103. corrections classification
option ◀

47. detention
48. Post-trial Monitoring
49. Newfoundland
49. Columbia
50. order
51. Saskatchewan
52. minimum risk
53. non-violent
54. Learning Resources Program
55. needs levels
56. effectiveness of treatment
57. Community Control Project
58. arriving late
59. leaving early
60. unauthorized exits
61. missing call-backs
62. tampering and losing power
or telephone service
63. Home Detention Curfew
(HDC) scheme
64. risk assessment
65. Saffran
66. Beck
67. Wooten
68. interview
69. time restriction
70. Los Angeles
71. assumption
72. attitude
73. intrusive
74. debates
75. Legal Issues
76. constitutional rights
77. privacy right
78. George Orwell
79. Consent
80. fully informed
81. without coercion
82. typical offenders
83. search and seizure
84. search warrant
85. diminished rights
86. circuit court
87. Arizona
88. Arizona Supreme Court
89. Utah Supreme Court
90. cruel and unusual
punishment
91. Impact On The Family
92. violence
93. costs
94. intermittently
95. social services
96. Florida
97. Ontario
98. inaccurate
99. misleading
100. irrelevant

publications/elecmoni.html
24. Vaughn, J. (1989). A survey
of juvenile electronic monitoring
and home confinement. *Juvenile
and Family Court Journal*, 40,(4),
1-36.

پی نوشت‌ها

1. Dr. Robert Schweitzgebel
2. Continuously signaling devices
3. Central computer
4. Receiver/ dialer
5. Transmitter
6. Global Positioning System
(GPS)
7. Conditional release
8. Probation
9. Youths
10. Adults
11. Recidivism rate
12. Net widening
13. Equality
14. Rights to privacy
15. The theory of diminished
right
16. Custody-bound offenders
17. Judge Jack Love
18. New Mexico
19. Spiderman
20. Florida
21. Continuously signaling
22. Programmed contact
23. 'Active' systems
24. Correctional official
25. Passive system
26. random
27. specific times
28. voice verification
29. pager
30. approved location
31. Caller-ID
32. suspect groups
33. work release (day parole)
programs
34. Pre-trial Monitoring
35. trial
36. Coopriider & Kerby
37. Lake County, Illinois
38. overcrowding crisis
39. Pretrial Services Unit
40. recognizance bond
41. Pretrial Bond Supervision
(PTBS)
42. the riskier clients
43. serious charges
44. repeat offenders
45. technical violations
46. arrest